Ὅπως τώρα γρονία καὶ φέτος ὁ Παπαθύμιος, συλλογιάμενος στὴ σαμουρόγουνα ἐνὸ καὶ τὸ ταβοῦ φάσο του καὶ στὸ μάλλινο φασοῦ σάλε του, ποὺ μ' αὐτὸ τύλιγε τὰ λαιμά του καὶ σκέπαζε καὶ τὸ γένεια του, ὄγῆκε ἀπὸ τὸ σπίτι του ὀρόντας τὰ μαλλίσια γάντια του καὶ βαστώντας τὸ χοντρὸ μπαστοῦνι του. Ἄφινε τὸ ζεστὸ του δωμάτιο καὶ τὸ τζάκι του, ποὺ ροκάνιζε τὴ φωτιὰ πλάστα, καὶ πήγαινε μέσα στὰ γιόνια νὰ δῆ ποὺ ἔφεραν τὰ γουρούνια σφαγμένα καὶ κομματιασμένα πάνω σ' ἀμάξια.

Ἡ μικρὴ ἀγορὰ τοῦ μαχαλὰ εἶναι πιὰ γεμάτη ἀπὸ κόσμο. Γουρούνια μεγάλα, γουρούνια μικρά, γουρούνια μεγάλα. Γουρούνια ἀκόμα μικρότερα. Γουρούνια ἀκόμα μικρότερα. Γουρούνια ἀκόμα μικρότερ

1928 Παπαχριστοδ

Δεκεμβριου 23 Ημερα Γυναικας

ΠΟΛΥΔΩΡΟΥ ΠΑΠΑΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ

ΤΟ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ ΤΡΑΠΕΖΙ ΤΟΥ ΠΑΠΑΘΥΜΙΟΥ

ΘΡΑΚΙΚΗ ΗΘΟΓΡΑΦΙΑ

Κάθε χρόνο εἶταν αὐτό. Λιγα ἔρταναν τα Χριστούγεννα ὁ Παπαθυμιος μέ τή φτωχή του κεσιά θὰ πήγαινε ν' ἀγοράσῃ εἰκοσιπέντε - τριαντα ὀκάδες γουρουνι. Θα καθόταν, παραμονή τα-μεσήμερο, νὰ κόψῃ τὸ κρέας καὶ νὰ τὸ χωρίσῃ. Χωριστὰ τὸ λαρδί, χωριστὰ τὶς μπριζόλες, χωριστὰ τὸ κρέας γιὰ φαγί. Τὸ λαρδί, τέσσερα δάχτυλα πάχος, τὸ κομμάτιαζε σὰ μεγάλα κομμάτια σαποῦνι ἢ τυρί, τὸ ἀλάτιζε καὶ τὸ ἔβαζε στὸ μεγάλο πήλινο τσουκάλι. Ἀπὸ κει θάβγαζε ὅλο τὸ χειμῶνα νὰ τρώγῃ ὡμὸ καὶ νὰ τηγανίζῃ ἡ παπαδιὰ μὲ αὐγὸ στὰ παιδιά της. Ἀλάτιζε τὶς μπριζόλες ἐλαφρὰ καὶ τὶς σώριαζε σὲ μιὰ μεγάλη πιατέλα. Ὅλες τις γιορτὲς ἀπ' αὐτὲς θὰ νοστιμεύονταν ψήνοντ' στὴ σκάρα. Μ' αὐτὲς θὰ κατέβαζε τὸ τσουχτερὸ κρασί. Τ' ἄλλο κρέας τὸ κρεμοῦσε ἀπὸ τὸ τσεγγέλι καὶ τὸ ἄφινε νὰ παγώσῃ. Βαστοῦσε ὅσο ἤθελε. Μὲ τὰ φυσήματα τοῦ βορριᾶ σίτευε καὶ γινότανε λευκοῦμι. Αὐτὸ θὰ μαγειευόταν μὲ τουρσὶ λάχανο. Λάχανο ξυνό, σὰ φλουρί, ὡμορφο καὶ κίτρινο, βγαλμένο μέσ' ἀπὸ τὸ βαρέλι ἢ τὸ κάδο ἢ τὸ πιθάρι. Ὅλη τὴ σαρακοστὴ ὁ κόσμος περνοῦσε μὲ τὸ τουρσὶ αὐτὸ ἢ μὲ τὰ πράσα ποὺ τἄβαζε στὴ γῆ τὴ ρίζα τους, ἢ μὲ τὰ φασόλια με τὴ «σούβρα» ποὺ εἶταν ἀχώριστα μὲ τὴ φασουλάδα. Μὲ τὸ γουρουνὶ ἔπαιναν τὰ σκουμπριὰ τῆς Μαυροθάλασσας καὶ ἡ λακέρδα τοῦ Βασιλικοῦ, ποὺ ἔτρεφαν τὸν κόσμο ὅλη τὴ σαρακοστή. Ἡ ἀτρύγητη Μαυροθάλασσα ἔτρεφε τὴν Πόλη καὶ τὴ Θράκη ὅλη καὶ τὴ Σμύρνη. Ἡ παλαμίδα στάλαζε ἀπὸ τὸ πάχος καὶ τὰ σκουμπριὰ γλύκαιναν καὶ μάγευαν ἀπὸ τὴ νοστιμάδα.

**

Ὅπως τόσα χρόνια καὶ φέτος ὁ Παπαθύμιος, τυλιγμένος στὴ σαμουρόγουνά του καὶ τὸ ραβδὶ ράσο του καὶ στὸ μάλλινο φοβὸ σάλι του, ποὺ μ' αὐτὸ τύλιγε τὰ λαιμά του καὶ σκέπαζε καὶ τὴ γένεια του, βγῆκε ἀπὸ τὸ σπίτι του φορώντας τὰ μαλλίσια γάντια του καὶ βαστώντας τὸ χοντρὸ μπαστουνί του. Ἄφινε τὸ ζεστό του δωμάτιο καὶ τὸ τζάκι του, ποὺ ροκάνιζε τὴ φωτιὰ πλούσια, καὶ πήγαινε μέσα στὰ χιόνια νὰ δῇ ποὺ ἔφεραν τὰ γουρούνια σφαγμένα ἀπὸ μακρυά, στὰ καφενεῖα κάτω.

Ἀπὸ τὸ πρωὶ δογγολόησε ἡ Ἀρακλίτσα — τ' γειτονικὸ χωριὸ — ἀπὸ τὰ τσιμπίσματα τῶν ἀκέτητων γουρουνιῶν, ποὺ πήγαιναν ἀπὸ τὴ νύχτα κοπάδια γιὰ νὰ γυρίζουν σφαγμένα καὶ κομματιασμένα πάνω στ' ἀμάξια.

Ἡ μικρὴ ἀγορὰ τοῦ μαχαλᾶ εἶχε πιὰ γεμάτη ἀπὸ κρέατα. Γουρούνια μικρά, γουρούνια μεγάλα. Γουρούνια ἀπὸ ὀκτὼ ὀκάδες, πεντακοσίων ὀκάδων! Τὸ πάχος τους εἶταν μιὰ πιθαμή!

—Ἠπαπᾶ, ἔλα δῶ! τοῦπε ὁ Θανασῆς ὁ χασάπης.

—Παπᾶ, παπᾶ, σὲ μένα ἔλα, τὸν φώναξε ὁ Νικόλας, ποὺ εἶχε τὴν ξαδέρφη τῆς παπαδιᾶς.

Κοντοστάθηκε, κοίταξε, ζυγίστηκε λογάκι ὡς ποὺ ἔκλινε στὸ Νικόλα. Ὁ παπᾶς ἤξερε ἀπὸ κρέατα. Στὴ ζύγισή του τὴ πολύχρονη ἤξερε νὰ διαλέγῃ τὸ καλὸ κι ἐνιωθε τὸ ὡμορφο.

—Ἀς' αὐτὸ θὰ μὲ κόψῃς, Νικόλα.

γνώριμας δόξας τοῦ Παπαθύμιου.

—Ὁ παπᾶς ἔρχεται.

—Ὁ παπᾶς! Καὶ ἀνασηκώθηκαν ἀπὸ τὴ θέσι τους.

Ἀπὸ τάλλο δωμάτιο φάνηκαν καὶ τὰ παιδιά, τάγόρια τοῦ παπᾶ, τ' ἕνα πίσω ἀπὸ τάλλο. Αὐτὰ μέσα ἔψελναν τὰ τροπάρια καὶ τὶς καταβασίες τῶν Χριστουγέννων «Ἰταμῷ θωμῷ τε καὶ πυρὶ θείῳ ἔρως ἀντιτατόμενος μυσικοῖς ὀργάνοις». Καὶ τάλεγαν τόσο γλυκά!...

Σὲ λίγο ἔρθασε ὁ παπᾶς στὴν ξώπορτα. Ἡ γρηὰ γάτα ἡ ἄσπρη μὲ τὶς μαῦρες δοῦλες πετάχθηκε μιαουρίζοντας. Γνώριζε κι' αὐτὴ τὸν ἀρέντη τοῦ πιτιοῦ. Ἤξερε τὸ δίξιμό του καὶ μιαούιζε ἀκούγοντάς τον νὰ δίχῃ ἔτσι ἄσχημα.

—Παπαδιά, ἔφεραν τὸ κρέας; ρώτη-

σε μπαίνοντας ὁ παπᾶς. Κι' ἄρχισε νὰ ξεστολίγῃ τὸ σάλι του.

—Τόφεραν, τόφεραν, παπᾶ.

—Καλῶς τὴ Φερσαγή. Τί κάνεις, Φερσαγή; Τί κάνουν τὰ παιδιά σου;

—Παπᾶ, καλά. Τί νὰ κάνουμ'. Να, κλαίμ' τὴ μοίρα μας

—Μὴ σὲ μέλ' Φερσαγή. Ὁ Θεος μεγάλος εἶν'.

Ὁ Παπαθύμιος ξεντύθηκε. Ἔβγαλε τὸ ράσο του, τὰ παπούτσια του, ἔλυσε τὸ ζουνάρι του καὶ ἔσκυψε στὸ τζάκι κ' ἀνακάτεψε τὴ φωτιά. Ἔρριξε καλοκομμένα ξύλα καὶ τὴν δαύλισε. Τὸ παρανῶνι ἀστραψε ἀπὸ τὴ φλόγα. Ἔβαψε ὅλο τὸ δωμάτιο μὲ τὰ ρόδινα χρώματα καὶ ἔρριξε ἡ φλόγα μύριους ἡσκιους στὶς πλαγιὲς καὶ στοὺς τοίχους καὶ στὸ ταβάνι.

—Φέρτε τὴ σιδερσούν'.

Σὲ λίγο ἡ παπαδιὰ ἔφερε ἀπὸ τὸ μαγειριὸ ἕνα μεγάλο προύντζινο ταβά, [illegible] τὸ ἔβαλε κάτω στὸ χαλί τῆς. Ὁ παπᾶς κάθισε στὸ τζάκι πλάγι σταυροποδιά.

—Φέρτε τὸ κρέας. Δόμ' τε καὶ τὸ μεγάλο μαχαίρι.

Ἔτσι ἀπλώνοντας τὸ μισὸ γουρουνὶ στὴ σιδερσούν' ἄρχεψε μὲ ἀληθινὴ ἀγάπουσι νὰ τὸ κομματιάζῃ. Τὸ μαγαίρι, κοφτερό, κοφτερό, θαρρεῖς καὶ κ[illegible] βούτυρο ἢ γκαβάρι. Εἶταν μιὰ ὡμορφιὰ τὸ κομμάτισμα. Ἔτσι γιόμισε τάγγεία μὲ τὸ πάχος, τὶς μπριζόλες [illegible]

σε μπαίνοντας ὁ παπᾶς. Κι' ἄρχισε νὰ ξεστολίγῃ τὸ σάλι του.

—Τόφεραν, τόφεραν, παπᾶ.

—Καλῶς τὴ Φερσαγή. Τί κάνεις, Φερσαγή; Τί κάνουν τὰ παιδιά σου;

—Παπᾶ, καλά. Τί νὰ κάνουμ'. Να, κλαίμ' τὴ μοίρα μας

—Μὴ σὲ μέλ' Φερσαγή. Ὁ Θεος μεγάλος εἶν'.

Ὁ Παπαθύμιος ξεντύθηκε. Ἔβγαλε τὸ ράσο του, τὰ παπούτσια του, ἔλυσε τὸ ζουνάρι του καὶ ἔσκυψε στὸ τζάκι κ' ἀνακάτεψε τὴ φωτιά. Ἔρριξε καλοκομμένα ξύλα καὶ τὴν δαύλισε. Τὸ παρανῶνι ἀστραψε ἀπὸ τὴ φλόγα. Ἔβαψε ὅλο τὸ δωμάτιο μὲ τὰ ρόδινα χρώματα καὶ ἔρριξε ἡ φλόγα μύριους ἡσκιους στὶς πλαγιὲς καὶ στοὺς τοίχους καὶ στὸ ταβάνι.

—Φέρτε τὴ σιδερσούν'.

Σὲ λίγο ἡ παπαδιὰ ἔφερε ἀπὸ τὸ μαγειριὸ ἕνα μεγάλο προύντζινο ταβά, [illegible] τὸ ἔβαλε κάτω στὸ χαλί τῆς. Ὁ παπᾶς κάθισε στὸ τζάκι πλάγι σταυροποδιά.

—Φέρτε τὸ κρέας. Δόμ' τε καὶ τὸ μεγάλο μαχαίρι.

Ἔτσι ἀπλώνοντας τὸ μισὸ γουρουνὶ στὴ σιδερσούν' ἄρχεψε μὲ ἀληθινὴ ἀγάπουσι νὰ τὸ κομματιάζῃ. Τὸ μαγαίρι, κοφτερό, κοφτερό, θαρρεῖς καὶ κ[illegible] βούτυρο ἢ γκαβάρι. Εἶταν μιὰ ὡμορφιὰ τὸ κομμάτισμα. Ἔτσι γιόμισε τάγγεία μὲ τὸ πάχος, τὶς μπριζόλες [illegible]

ζουν εὐχαρίστησι ἀκούγοντας τὴν κουδουνιστὴ φωνὴ τοῦ Παπαθύμιου ποὺ ἔψελνε, δεξιὰ στεκάμενος στὸν ψάλτη, τὰ θεία τροπάρια μὲ τόση τέχνη. Κι σὰν ἔψαλε καὶ τὸ τροπάρι τοῦ Χριστοῦ, τραβήχθηκε μὲ μιὰ μεγαλοπρεπῆ κίνησι πρὸς τὸ ἱερὸ σὰ δεσπότης μὲ τὰ ξανθὰ μεγάλα του γένεια καὶ τὰ λαμπερὰ ράσα του. Τὴ θέσι του πῆραν πιὰ οἱ ψάλτες δεξιὰ καὶ ἀριστερά.

Ἡ λειτουργία εἶτανε ὡμορφιά. Ὁ Παπαθύμιος μιὰ λειτουργοῦσε καὶ μιὰ μετελάβαινε τὰ παιδιὰ καὶ τὰ μωρὰ καὶ τὶς γρηές. Τοὺς σκέπαζε μὲ τὸ πετραχήλι του καὶ τοὺς διάβαζε τὴν εὐχή τοῦ. Ἔτσι μάζευε καὶ τὰ τυχερά του.

Σὰν μοίρασε στὸ τέλος τῆς λειτουργίας καὶ τ' ἀντίδωρο καὶ ἄκουσε τὸν ἀπολυτικὸ εἰρμὸ καὶ μοίρασε εὐχὲς καὶ δέχθηκε τοσα χειροφιλήματα ἀπ' ὅλο τὸ ποιμνιό του, ἄρχισε νὰ ξεντύνεται καὶ νὰ διαβάζῃ τὰ ὑστερνὰ γράμματα τῆς λειτουργίας.

Ὅταν πιὰ ὅλος ὁ κόσμος ἀποσύρθηκε στὰ σπίτια του κ' ὁ Παπαθύμιος, κουκουλωμένος, βγῆκε ἀπὸ τὸ ἱερὸ κανοντας γιὰ ὑστερνὴ φορὰ τὸ σταυρό του καὶ δίνοντας τὶς εὐχές του στὸν καντηλανάφτη τὸν Καλογιάννη, ποὺ τόσα χρόνια μαζί του στὴν ἐκκλησια ὑπηρετοῦσε τὸ Θεό.

—Καὶ τοῦ χρόνου, Καλογιάννη.

—Παπᾶ, καλὴ ὄρεξι. Αὔριο μὲ γειτ.

Γυρίζοντας ὁ παπᾶς στὸ σπίτι μὲ τὴ συνοδεία τῶν παιδιῶν του καὶ τὸ μαγάρι στὸ χέρι, μπῆκε στὸ σπίτι εὐλογώντας τὴν παπαδιά του:

—Παπαδιά, φίλα χέρι, καὶ τῆς ἄπλωσε τὸ χέρι του. Καὶ τὸ νέο χρόνο μ τὸ καλό.

Ἡ παπαδιὰ τοῦ φίλησε τὸ χέρι καὶ παίρνοντας τὸ ράσο του τὸ κρέμασε.

Τὸ τραπέζι περίμενε στὸ τζάκι πλάγι. Τὸ δωμάτιο ἔλαμπε, τὰ φαγιὰ ἄχνιζαν καὶ οἱ μπριζόλες, ψημένες, κουμουλητές, σὲ μιὰ πιατέλα, περίμενον.

—Εὐλόγησον τὴν βρῶσιν καὶ τὴν πόσιν, εἶπε ὁ Παπαθύμιος καὶ σήκωσε τὸ χέρι νὰ εὐλογήσῃ τὰ πλούσια φαγιὰ τοῦ Χριστουγεννιάτικου τραπεζιοῦ.

Τ' δωμάτιο μὲ τὶς φλόγες τοῦ τζακιοῦ ἔβαφαν μὲ ρόδινα χρώματα ὅλα. Κατακόκκινος ὁ Παπαθύμιος ἔφεγγε μέσα στὸ τριανταφυλλὶ χρῶμα. Οἱ ἡσκιοι ὅλων χρωματιζόντανε σὰν ἐξωτικὰ ζωγραφήματα στοὺς τοίχους. Τὸ ρολόγι, στὸν τοίχο κρεμασμένο, χτυποῦσε ἕξ — ζημερώματα πλιά. Τὰ κοκόρια λάλησαν καὶ τάστρα στὸν ξάστερο οὐρανό, παγωμένα κι' αὐτά, σὰν καντήλια τρεμάμενα λαμπίριζαν.

Πάνω στὸ ὕψωμα τοῦ χειριοῦ, ποὺ [illegible] τὰ φαγιὰ καὶ πλούσια φαγιὰ τοῦ τραπεζιοῦ, πλάγιασε σὰ δρῦ, βαρὺς ὁ Παπαθύμιος πρὸς τὸ τζάκι. Τὸ χέρι ἔπεσε ξερὸ καὶ τὸ δεξὶ κορμί του ἀκούμπησε στὰ μεγάλα μαξιλάρια τοῦ τοίχου. Πλάγιασε καὶ τὸ κεφάλι του.

—Παπᾶ, παπᾶ! Καὶ πλάγιασε πάνω του ἡ παπαδιὰ νὰ τὸν σύρῃ.

Τὰ παιδιά του, ἀφίνοντας τὶς πετσέτες ἀπὸ τὰ χέρια τους, ἄρχισαν νὰ φωνάζουν.

Θρῆνος μεγάλος ἀκολούθησε. Ὁ Παπαθύμιος, γαλήνιος, μὲ τὰ μάτια κλει-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΟΜΙΛΟΥ ΦΙΛΩΝ ΟΡΕΙΝΟΥ

Ο Ιησούς τους είπε :

— Θα ήταν δρθά νά ἐρευνήσετε πρῶτα εἰς την Ἱερουσαλήμ, γιατί ἐκεῖ εἶναι ὁ βασιλιὰς καὶ τὸ ἱερὸν τοῦ βασιλέως.

Τοῦ ἀπήντησαν :

— Ἐρευνήσαμεν εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ καὶ τὸν ἠρωτήσαμεν γιὰ τὴν γεννησίαν εἰς τὸ βασιλεῖόν του. Ὅμως μᾶς εἶπε : «Δὲν γνωρίζω πού γεννήθηκε». Καὶ ἀφέσαν ἔξω τους ἐρευνῶντας τὰς γραφὰς καὶ ἔξω τοὺς μάγους καὶ τοὺς ἱερεῖς καὶ ἔξω ἐκείνους ποὺ μελετοῦν τὸν οὐρανὸν. Καὶ ἤλθαν ἔξω. Καὶ τοὺς ἠρώτησε πού γεννήθηκεν ὁ Χριστός. Καὶ τοῦ εἶπαν : «Ἐδῶ τὴν Βηθλεὲμ τῆς Ἰουδαίας, διότι ἔτσι ἐγράφηκε γι' αὐτόν». Τότε ὁ βασιλεὺς, σὰν ἄκουσε τοὺς λόγους αὐτοὺς, ἐτρόμαξε. μᾶς ἐκάλεσε μυστικὰ καὶ μᾶς ἠρώτησε πότε ἐφανερώθηκε τὸ ἄστρο. Καὶ ὅταν τοῦ ἀπαντήσαμε στὸ ἐρώτημά του, μᾶς διέταξε λέγοντας : «Πηγαίνετε καὶ ἐρευνήσατε καλὰ γιὰ τὸ Παιδὶ ποὺ γεννήθηκε στὴν Βηθλεὲμ καὶ ὅταν τὸ βρῆτε, νὰ ἐπιστρέψετε πάλι νὰ μοῦ τὸ πῆτε, γιὰ νὰ ἠμπορέσω κι' ἐγὼ νὰ τὸ ἰδῶ μαζὶ σας καὶ νὰ τὸ κυλήσω μὲ τὰ δάρά μου». Καὶ λέγοντας αὐτά, ὁ Ἡρώδης μᾶς ἔδωσε τὸ διάδημα ποὺ ἐφορεῦσε στὸ κεφάλι, μαζὶ κι' ἕνα βασιλικὸ βασιλικὸ μ' ἕνα πετράδι, ἕνα ἀπαράμιλλο ἔργο, ποὺ ὁ βασιλεὺς τῶν Περσῶν τοῦ ἔστειλε πρὶν πολὺ χρόνο. Καὶ ὁ Ἡρώδης μᾶς διέταξε νὰ δώσωμε τὰ δῶρα αὐτὰ στὸ παιδί, μὰ θὰ τὸ προφέρη κι' ἄλλα, ἐν ἐπιστρέψωμε. Καὶ πήραμε τὰ δῶρα καὶ ἐξεκινήσαμε ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ. Καὶ νά ! Τὸ ἄστρο ποὺ φάνηκε σὲ μᾶς, ἐτραβοῦσε ἀμπρὸς μᾶλις ἐδγήκαμε ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλὴμ ἕως ἐδῶ. Καὶ τώρα ἐμπῆκε σ' αὐτὸ τὸ σπήλαιον, μπροστὰ στὸ ἀπὸ σπάνιες καὶ μᾶς ἀπαγορεύει τὴν εἴσοδο.

Ὁ Ἰησοῦς τους εἶπε :

— Δὲν σᾶς ἀπαγορεύω πλέον ἀνοιξιδῆτε τὸ, γιατί ὁ Θεὸς εἶνε δδηγός σας καὶ τὸ Παιδὶ δὲν μόνο δικό μας, ἀλλὰ βλαν ἐκείνων ποὺ ἔκπεμψε ἡθέλησε νὰ κατοικήσῃ τὴν δόξαν Του.

Καὶ ὅταν εἶ σοροὶ ἤκουσαν τὰ λόγου, ἐπῆλθαν εἰς τὸ σπήλαιον καὶ ἐχαιρέτησαν τὴν Μαρίαν, λέγοντες :

— Χαῖρε, ἡ κεχαριτωμένη.

Καὶ ἐπλησίασαν εἰς τὴν φάτνην, ἔσκυψαν καὶ εἶδαν τὸ Παιδί.

Ἀλλ' ὁ Ἰωσὴφ ἦτον εἰς τὸν Σμιτεὼν :

— Κοίτα, πρόσεχε τοῦ, παιδί μου κι βλέπε τὶ θὰ κάνων αὐτοὶ οἱ ξένοι γιατί δὲν εἶνε σωστὸ νὰ τοὺς ἀφήκωμεν ἔτσι.

Ἔτσι καὶ ἔκαμεν ὁ Σιμεών. Καὶ εἶπεν ἔσκυψε εἰς τὸν πατέρα του :

— Ἔκαμψαν καὶ ἐχαιρέτισαν τὸ Παιδὶ καὶ ἔπεσαν σπὰ γόνατα μὲ τὸ πρόσωπο στὴ γῆ. Καὶ ἐξεδίδασαν τὴν λατρείαν τον σ' ἕνα ξενικὸ τρόπο καὶ ὁ κεφένας τους ἐφιλόσπα τὰ πόδια τοῦ Παιδιοῦ. Γιατί τὸ ἔκαμαν αὐτὸ δὲν ἠξεύρω.

Ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε :

— Πρόσεχε καλά.

Ὁ Σιμεὼν ἀπήντησε :

— Κοίτα, ἀνοίγουν τοὺς θησαυροὺς τον καὶ προσφέρουν δῶρα σ' Αὐτό.

Ὁ Ἰησοῦς εἶπε :

— Τὶ δῶρα τοῦ προσφέρουν ;

Ὁ Σιμεὼν ἀπήντησε :

— Φαντάζεται ἐκεῖνα τὰ δῶρα ποὺ τὰ ἔστειλεν ὁ βασιλεὺς Ἡρώδης. Γιατί κάτω, Τοῦ κρίσσεραν ἀπὸ τοὺς σάκους τον, σμύρνον, χρυσὸν καὶ λίβανον. Καὶ στὴν Μαρίαν ἔπεσης δώσαν πολλὰ δῶρα.

[redacted]

ὁ σόρακς δὲν ἠμπορούσε νὰ τὸ χωρέσῃ, τόσο μεγάλο ἦτον· ρίτε κι' ὁ ἥλιος αὐτὸς ἠμπορούσε νὰ τὸ σκάσῃ μὲ τὴ λάμψη του, ἀλλ' ἦτον ἀδύνατο, ἀποστὰ στὴν πάλαι του. Ἐπεὶ τὸ ἄστρο αὐτὸ εἶνε ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ καὶ σ' ἀλήθεια, ὅσα ἄστρα ὑπάρχουν εἶνε Λόγια τοῦ Θεοῦ, καὶ ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ εἶνε Θεὸς πὰ δὲν ἠμπορεῖ νὰ παρουσιασθῆ κανείς. Ἔτσι καὶ τὸ ἄστρο αὐτὸ δὲν ἠμπορεῖ νὰ περιγράψῃ κανείς. Καὶ ἦτον σύντροφος καὶ ὁδηγὸς μας στὸ δρόμο ποὺ ἐρχόμαστε στὸ Χριστό.

Ὁ Ἰησοῦς τους εἶπε :

— Μὲ ἕνα αὐτὰ ποὺ μοῦ εἴπατε μοῦ φέρατε χαρὰ καὶ θαυμασιά. Σᾶς παρακαλῶ, κατεβεῖτε νὰ μείνετε μαζὶ μου σήμερα.

Ἀπήντησαν καὶ εἶπαν :

— Σὲ παρακαλέσαμε καλὰ, νὰ μᾶς ἐπιτρέψῃς νὰ φύγωμε, γιατί μᾶς διέταξε ὁ βασιλεὺς, μᾶλις βροῦμε τὸ Παιδὶ, νὰ ἐπιστρέψωμε σ' αὐτὸν γρήγορα.

Κι' ἄκοις ἐπτεσθῆκαν ἀφ' τὸν Ἰησοῦ νὰ μείνων. Κι' ἐπέρασαν μίαν ὁλόκληρον ἡμέραν ἐρχόμενοντες. Τὴν ἴδια δμως νύκτα ἄγγελος Κυρίου τοῦς ἐπεσκέφθη κοῦ' ὅνειρο καὶ αὐτὸς ἔβρωσε τὰ ἄγγελοι ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ ἐπιστρέψωμε εἰς τὸν Ἡρώδην, ἀλλὰ νὰ γυρίσωμε εἰς τὴν πατρίδα των ἀπὸ ἄλλον δρόμον.

Χ.

νομικὴν φυσιογνωμίαν τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν καὶ ἐξ ἀναπολήσεως ὁλοκλήρου τοῦ κόσμου.

Ἡ μορφὴ ἐρχόμενοι χωρὶς θόρυβον καὶ ἀπεσμός. Ἐφανταζόμην τὴν Γουὶλ Στρῆτ ὡς ἕνα φρενητιάδη ὀργανισμὸν, φέλλονα μὲ πυρετὸν, μέσα εἰς ἕνα ἀνεκστρέβλιον ἐξωτερικόν. Βεβαίως ὑπάρχει ἀργασιὰς καὶ πυρετὸς, ἀλλὰ δὲν διαφένονται. Ἡ ἐπιφάνεια εἶνε ἥρεμος. Ἐν συῇ ἡ Γουὶλ Στρῆτ θέτει εἰς κίνησιν τὴν φάμπρικαν τῶν ἑκατομμυρίων.

Ἐξηκολούθουν πλὴν ἡμέραν εἰς τὴ γραφεῖα τῆς Τραπέζης Μόργαν. Ἦτο ἡ τελευταία ἡμέρεια ἄρα τοῦ χρηματοπηγείου, σύνχη σταυνιαδική. Ὁ διευθυντὴς κ. Λάμονν περιπατεῖ ἡσύχως, γελᾶ, ἀστεϊάζεται. Κάθε τόσο πλησιάζει ἕνας ὑπάλληλος, τοῦ λέει κάτι.

Ὁ διευθυντὴς τοῦ ἀπαντᾶ ψυχραίμως μὲ δύο λόγια. Μικροπράγματα. Χορὸς ἑκατομμυρίων. Μὲ μεγάλην ψυχραιμίαν ὅμως..

Κάτω ὅμως ἀπὸ τὴν φαινομενικὴν αὐτὴν ψυχραιμίαν, εἶνε αἰὰ ἐσωτερικὴ διαφορὰ πάλι διὰ νὰ ἀπέφανθοῦν τὰ νεῦρα, διὰ νὰ μὴ κάμπτονται εἰς τὰ κτυπήματα τῆς ἀτυχίας καὶ νὰ μεῖνῶν εἰς τὸ ὑπόστασία κέρη, ἀλλὰ νὰ βάζουν ἕνα εἶδος ρυθμιστῆνος τῆς καρδίας των. Ἐργασία δυσκολοτάτη, ποὺ φθείρει τὴν καρδίαν.

Κάποτε δὲ τὴν κάμνει νὰ σταματᾶ αἰωνθλίας καὶ διὰ παντός.

Γαλήνη εἰς τὴν ἐπιφάνειον. Ἀλλ' ἐγὼν ὅμως πανοὶς ἐσκνήσῃ εἰς τὸ βάθος τότε τὸ Γουὶλ Στρῆτ κατανὸ κάλασις.

Εἰς αὐτὴν τὴν χώραν ὅπου ἡ τύχη εἶνε πόντοτε ἐν ἀναμοῖ εἰς πλὴν γωνίαν τοῦ δρόμου ἐγκριδζεται μόνον νὰ μαντεύσετε εἰς ποίαν γωνίαν καὶ εἰς ποῖον δρόμον νίκει καὶ ἡττα δὲν ἔχουν πολὺ μεγάλην σημασίαν.

Ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ ἔκαμαν περιουσίαν, τὴν ἔχασαν, τὴν ἐκάμαν δέκα φορὲς καὶ ἄλλες τόσες τὴν ἔχασαν. Καὶ ὅταν φθαφεῖτέοον δὲν ἀπεφασοῦνται καὶ ὅταν νικόνται δὲν συντρίβονται.

Γνωρίζουν ὅτι ἡ ζωὴ εἶνε ἕνα τολλοσσαίο παιγνίδι καὶ ὅτι μία εὐνυχία μπορεῖ νὰ ἐκμηδενισθῆ ἀπὸ μίαν νένγιν ἐσφαλμένην. Προσπαθεῖ λοιπὸν καθένας νὰ μὴ κάνῃ τὴν ἐσφαλμένην αὐτὴν κίνησιν. Ἀλλ' ἐὰν ἡ ἀτυχία μ' ὅλα ταῦτα ἔλθῃ, δὲν συντρίβεται, ἀλλὰ ξαναρχίζει.

Εἰς μίαν ἀπτίνα ἐδάφους ἡμίσεος μιλίου, ἡ Γουὶλ Στρῆτ συγκαντρόνει τὰ μεγαλείτερα τραπεζικὰ καταστήματα τῆς Ἀμερικῆς. Εἶνε ἡ Φένταραλ Ρεζερβ Μπάνκ, ἡ ὁποία εἰς ὑπόγεια σαράντα μέτρων ὑπὸ τὴν γῆν, εἰς βαθὺ σιδηροστάτους, καὶ φρουρουμένους σὰν φρούρια. κρύπτονται ἀπὸ θησαυνὰ ἀξίας δύο τετρακισμύρια καὶ ἑξακόσια ἑκατομμύρια δολλάρια εἰς χρυσὸν, Ρῶδη, χρυσοῦ, ἀλλοῦ καὶ ἄλλα κλωβὲ σαρκὶ κι' ἐκατὸν ἑκατομμύρια.

Εἶνε γνωστὸν ὅτι τὰ κεφάλαια τῶν ἑκατὸν τῶν τραπεζῶν τοῦ κόσμου. Τὸ ὅλικὸν κεφάλαιον τῆς ἄλλης ἀθροίζονται πάντε ἑκατομμύρια δολλάρια. Αἱ εἰς αὐτὴν καταθέσεις ὑπερβαίνουν τὸ ἕνα δισεκατομμύριον.

Ἔπειτα ἔρχεται μι κρὸ σειρὰ ἄλλων τραπεζῶν πρώτης τάξεως, ἰσχυρότατα, μὲ κολοσσαῖα κεφάλαια. Καὶ ἔξω ἀπὸ τὸν δρόμον αὐτὸν ὑπάρχουν ἄλλαι τράπεζαι. Διότι ἡ Νέα Υόρκη ἔχει ἐννεακοσίας εἴκοσι τρεῖς τραπέζας.

Μέσα εἰς κάθε γραφεῖον τῆς Γουὶλ Στρῆτ ὑπάρχει ἕνας ἄνθρωπος ἔχων μίαν μυστηριώδη καὶ σπουδαίαν ὑπηρεσίαν. Τὸν λέγουν Μέγκαν Μάν. Εἶνε ὁ ἄνθρωπος ποὺ γνωρίζει τὴν ἀξίαν ὅλων, ἀξίαν εἰς δολλάρια ἐννοεῖται, διότι τὰ λοιπὰ δὲν λογαριάζονται καὶ ὁ ἄνθρωπος δύναται νὰ εἴπῃ τὴν οἰκονομικὴν θέσιν καθενὸς μὲ τὰς μεταβολὰς τῆς τελευταίας στιγμῆς. Εἶνε μία μεγάλη δύναμις, ἀναπόφευκτος καὶ ἄγνωστος. Κανεὶς δὲν μπαίνει εἰς τὸ γραφεῖον του. Ἐξαιρετικῶς μοῦ ἐπέτρεψε ἡ εἴσοδος.

Σὲ πρόχεις ὕψους δὲν τοῦ κάνει κομμίαν ἐξαιρετικὴν ἐντύπωσιν. Ἔπειτα εἰς τὸν τοῖχον θλέπεις φανέλλους μὲ ἐλληνικὰ γράμματα σημειωμένους. Εἶνε μέσα εἰς αὐτὸς χαρτόνια διαφόρων χρωμάτων μὲ ὀνόματα, διευθύνσεις, ἀριθμοὺς καὶ ἄλλα καθαστικὰ γράμματα. Μοῦ ἐξήγησαν :

— Βλέπετε ; Κάθε τρόμα εἶνε συμβολικὸν. Τὸ ρὸζ εἶνε καλὸ, πρόκειται περὶ ἀνθρώπου ἀξίου σάσης κίπτεως. Τὸ πράσινο εἶνε λαμπρὸν. Τὸ λευκὸν

Ἀνάμεσα εἰς τὸν Ἑλληνισμὸν

Πῶς μεταποιοῦνται ὁ χρυσός

Καθημερινὸς εἰς τοὺς δρόμους συναντᾶτε μερικὰ αὐτοκίνητα – κάρρα μὲ πολεμικὴν ὄψιν, μὲ κεκαλυμμένα, ὁλόκληρα ἀπὸ σίδερα, – ἐπίσης εἰς τὴν ἀνάγκην των ἔνα κιγκλίον μὲ τρύπας γύρω του. Εἶνε τὰ θωρακισμένα αὐτοκίνητα μὲ τὰ ὁποῖα μεταφέρονται οἱ διάφοροι φόλοι ἀπὸ τὰς τραπέζας.

Μέχρι ἐσχάτων ἀκόμη εἰ ἐγκληματίαι συνῆγαν ἀνάγκαιον ἐπιθέσεις κατὰ τῶν αὐτοκινήτων ποὺ ἔκαμαν αὐτὴν τὴν ἐκκρεμείαν. Ἦταν τότε κοινὴ ἀντωνίνητα. Οἱ φύλακες, κάτοι ὁπλισμένοι, δὲν ἀφήλλον τοὺς ληστὰς, οἱ ὁποῖοι ἐν πλήρει ἡμέρᾳ εἰς τοὺς κεντρικωτέρους δρόμους ἐπετίθεντο μὲ τὰ περίστροφα καὶ ἠρπαζὸν τὰ χρήματα, ἐνίοτε δὲ καὶ ὁλόκληρα τὰ αὐτοκίνητα μετὰ τοῦ περιεχομένου των.

Ἔκλεπτον κολοσσαῖα ποσὰ μὲ ἀληθινὰς μάχας μεταξὺ λῃστῶν καὶ ἀστυφυλάκων καὶ φρουρῶν. Ὁ πανικὸς πόλεως ἐδίδαξε τὸν τρόπον τῆς ἀνελέεως. Ἐγκησιοποιήσαν δηλαδὴ τὰ πολεμικὰ θωρακισμένα αὐτοκίνητα. Ἑπάνω εἰς τὸν πύργον εἶνε ἕνας φρουρὸς μὲ ἐν μυδραλλοβόλον, ἕτοιμον νὰ δοῦβαδίσῃ τοὺς λῃστές. Καὶ κάτω, ὀπίσω ἀπὸ τὰ παραθυράκια εἶνε ἄλλοι φρουροὶ μὲ περίστροφα. Οἱ λῃστὰ δὲν εὑρίσκουν πλέον ὑγιαινὴν τὴν ἐπιχείρησιν αὐτήν.

Μὴ νομίσετε ὅτι ἅμα οἱ τράπεζαι εὐτυχοῦν. Εἶνε λάθος. Διότι ὑπάρχουν καὶ πολλαὶ φυτοζωοῦσαι. Ἐντὸς μιᾶς διετίας ἐπτώχευσαν ἑξακόσαι τράπεζα κατ' ἔλαι τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας. Ἀλλ' ἡ ἐξαφάνισις των δὲν ἐπέφερε σημαντικὴν κλονισμὸν εἰς τὴν οἰκονομικὴν ζωήν, οὔτε ἐγένετο ἀποπνιστὴν τοῦ κόσμου πρὸς τὰς ὑπολειπομένας τραπέζας. Διότι ἀναφαίνονται ὡς ἀτυχήματα κοινά, τὰ ὁποῖα εἶνε ἀδύνατον νὰ ἀποφύγῃ κανείς. Σὰν τὸ γαλάζι, τὸν σεισμὸν, τὴν πλημμύραν. Καὶ ἡ ἐμπιστοσύνη κατὰ συνέπειαν δὲν ἐκλονίσθη δόλον.

Ἡ Ἀμερικὴ εἶνε μία μεγάλη χώρα ἐν τῷ σημαιοφόρῳ τῆς. Γέρνει ἀπὸ πόλεις καὶ περιοχὸς δοκιμμένες μέσα εἰς πολιτισμὸν, ἐπεκτείνεται ἐδάφη ἀπέραντα τὰ ὁποῖα ἀκόμη ἀναμένουν τοὺς ἀνθρώπους οἱ ὁποῖοι θὰ τὰ ἐκμεταλλευθοῦν. Εἶνε ἀκόμη ἕνας κόσμος νέος ὁ ὁποῖος χρειάζεται νὰ ὁδηγῆσῃ πρὸς τὴν παραγωγήν. Ἡ τύχη θὰ διαπεύσῃ τοὺς πρώτους. Θέλει λοιπὸν νὰ κερδίσῃ κανεὶς καιρὸν. Ὁ καιρὸς ἐδῶ εἶνε πραγματικὸς γρῆμα, παρασύστον ἀφοῦ εἰς κάθε ἄλλο μέρος. Διὰ τοῦτο ἡ ἐμπιστοσύνη εἶνε ἀπαραίτητος.

Καὶ ἡ ἐμπιστοσύνη εἶνε ἀκριβὸς ἡ βάσις τῆς ζωτικῆς δράσεως τῆς Ἀμερικῆς. Ὄχι τυφλὴ ἐμπιστοσύνη, ἐννοεῖται, ἀλλ' αἰσιόδοξος. Δὲν ἀδίνται ἐκατομμύρια εἰς τὸν πρῶτον τυχόντα, ἀλλ' ἐκείνος ὁ ὁποῖος ἔχει ἰδέας διαυγεῖς καὶ καθορισμένας εἶνε εὔκολον νὰ εὕρῃ χρήματα διὰ κεφάλαια τῆς ἐπιχειρήσεώς του. Ἐδῶ τὸ ἀσφάλιστρον δὲν ζητεῖ πορφὴ νὰ τοποθετήσῃ. Ἂν μπορῶ κατεγράφετε ἐμμελλέλληνικαὶ τὴν φύσιν. Μᾶς αὐξάνει ὁρόνν νὰ γκρέτερον. Ἀλλ' ἡ γενικὴ πίστις παραμένει πάντοτε.

Κάθε ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος θέλει νὰ ἐργασθῆ καὶ ἔχει ὀργανισμὸν δυνατὸν, – διότι ἡ Ἀμερικὴ εἶνε χώρα ὅπου μόνον οἱ δυνατοὶ, τόσον τὴν ψυχὴν ὅσον καὶ τὸ κορμὶ μποροῦν νὰ ἀνθέσουν καὶ νὰ προχωρήσουν – κάθε ἄνθρωπος ζωντανὸς καὶ τολμηρὸς μπορεῖ νὰ εὕρῃ μέσα καὶ ὑποστήριξιν διὰ νὰ διακριθῆ. Καὶ αὐτὴ εἶνε ἡ μεγάλη ἀρετὴ τῆς Ἀμερικῆς. Καὶ αὐτὸ κάνει ὅπου οἱ ἄνθρωποι χθὲς ἀνθρωποὶ νὰ ἀνέρχονται ἀπότομοι καὶ καταλληκτικὸς εἰς ὕψη πλουσιόφρου φανταστικὰ.

Ἕνα σκαὶ ἐκφρασιστικὸν εἶνε τὸ Μανάτσης Κλοῦπ, εἰς τὴν περίφημον λέσχην τῶν Τραπεζιτῶν, ἡ ὁποία ἔχει τὴν ἔδραν της εἰς τὸ ὑψηλοτέρον δ. τῶνον κέτσαρα τοῦ οὐρανοξύστου τοῦ Ἐκλιφαμπὸ.

ARNALDO FRACCAROLI

ΔΥΡΙΟΝ.—Τὰ κορίτσια εἰς τὴν Ἀμερικὴν ἔνα πρωτότυπον γυναικεῖον πανεπιστήμιον

ΚΑΙ ΤΟΥ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Σ ΕΙΣ ΤΗΝ ΒΗΘΛΕΕΜ

ως ἀπὸ τὸ ἄγνωστον εὐαγ-

ὅλοι δίνουν μίαν ἀληθινὴν ποίησιν εἰς
ς, εἶνε δὲ ἀπόσπασμα ἑνὸς χειρογράφου
ηνὸς μόλις. Ἡ Γέννησις περιγράφεται
λεπτομερείας, αἱ ὁποῖαι εἰς οὐδεμίαν
γλος ἱερεὺς, εἰς τὴν βιβλιοθήκην ἑνὸς
ἀπόσπασμα τοῦ ἐξηφανισμένου εὐαγ-

— Θὰ σοῦ τὸ ποῦμε, εἶνε γιὰ τὴ σωτηρία ὅλων μας, γιατί εἴδαμε στὸν οὐρανό, τὸ ἄστρο τοῦ Βασιλέως τῶν Ἰουδαίων καὶ ἤλθαμε νὰ τὸν δοξάσωμε. Γιατί ἔτσι γράφεται στὶς παλαιὲς γραφὲς γιὰ τὸ ἄστρο, πῶς, ὅταν τὸ ἄστρο αὐτὸ φανῇ, θὰ ἔχῃ γεννηθῇ ὁ αἰώνιος Βασιλεύς, ποὺ θὰ δώσῃ ζωὴν αἰώνιον εἰς τοὺς δικαίους.

Ὁ Ἰωσὴφ τοὺς εἶπε :

— Θὰ ἤτον ὀρθὸ νὰ ἐρευνήσετε πρῶτα εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ, γιατὶ ἐκεῖ εἶνε ὁ βωμὸς καὶ τὸ ἱερὸν τοῦ βασιλέως.

Τοῦ ἀπήντησαν :

— Ἐπήγαμεν εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ καὶ τὸν ἠρωτήσαμεν γιὰ τὸν γεννηθέντα εἰς τὸ βασίλειόν του. Ὅμως μᾶς εἶπε : «Δὲν γνωρίζω ποὺ γεννήθηκε». Καὶ ἐκάλεσεν ὅλους τοὺς ἐρευνῶντας τὰς γραφὰς καὶ ὅλους τοὺς μάγους καὶ τοὺς ἱερεῖς καὶ ὅλους ἐκείνους ποὺ μελετοῦν τὸν νόμον. Καὶ ἦλθαν ὅλοι. Καὶ τοὺς ἠρώτησε ποὺ γεννήθηκεν ὁ Χριστός. Καὶ τοῦ εἶπαν : «Εἰς τὴν Βηθλεὲμ τῆς Ἰουδαίας, διότι ἔτσι ἐγράφηκε γι' Αὐτόν». Τότε ὁ βασιλεὺς, σὰν ἄκουσε τοὺς λόγους αὐτοὺς, ἐτρόμαξε, μᾶς ἐκάλεσε μυστικὰ καὶ μᾶς ἠρώτησε πότε πρωτοείδαμε τὸ ἄστρο. Καὶ ὅταν τοῦ ἀπαντήσαμε στὸ ἐρώτημά του, μᾶς διέταξε λέγοντας : «Πηγαίνετε καὶ ἐρευνήσατε παντοῦ γιὰ τὸ Παιδὶ ποὺ γεννήθηκε στὴν Βηθλεὲμ καὶ ὅταν τὸ βρῆτε, νὰ ἐπιστρέψετε πάλι νὰ μοῦ τὸ πῆτε, γιὰ νὰ ἠμπορέσω κ' ἐγὼ νὰ τὸ ἰδῶ μαζύ σας καὶ νὰ τὸ τιμήσω μὲ τὰ δῶρά μου». Καὶ λέγοντας αὐτά, ὁ Ἡρώδης μᾶς ἔδωσε τὸ διάδημα ποὺ ἐφοροῦσε στὸ κεφάλι, μαζὺ κ' ἕνα δακτυλίδι βασιλικὸ μ' ἕνα πετράδι, ἕνα ἀπαράμιλλο ἔργο, ποὺ ὁ βασιλεὺς τῶν Περσῶν τοῦ ἔστειλε πρὶν πολὺ χρόνο. Καὶ ὁ Ἡρώδης μᾶς διέταξε νὰ δώσωμε τὰ δῶρα αὐτὰ στὸ παιδί, μὰ θὰ τοῦ προσφέρῃ κ' ἄλλα,, ἂν ἐπιστρέψωμε. Καὶ πήραμε τὰ δῶρα καὶ ἐξεκινήσαμε ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ. Καὶ νά ! Τὸ ἄστρο ποὺ φάνηκε σὲ μᾶς, ἐτραβοῦσε ἐμπρὸς μόλις ἐβγήκαμε ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλὴμ ἕως ἐδῶ. Καὶ τώρα ἐμπῆκε σ' αὐτὸ τὸ σπήλαιον, μπροστὰ στὸ ὁποῖο στέκεις καὶ μᾶς ἀπαγορεύεις τὴν εἴσοδο.

Ὁ Ἰωσὴφ τοὺς εἶπε :

— Δὲν σᾶς ἀπαγορεύω πλέον· ἀκολουθῆτέ το, γιατί ὁ Θεὸς εἶνε ὁδηγός σας καὶ τὸ Παιδὶ ὄχι μόνο δικό σας, ἀλλὰ ὅλων ἐκείνων στοὺς ὁποίους ἠθέλησε νὰ καταδείξῃ τὴν δόξαν Του.

Καὶ ὅταν οἱ σοφοὶ ἤκουσαν τὰ λόγου, εἰσῆλθαν εἰς τὸ σπήλαιον καὶ ἐχαιρέτισαν τὴν Μαρίαν, λέγοντες :

— Χαῖρε, ἡ κεχαριτωμένη.

Καὶ ἐπλησίασαν εἰς τὴν φάτνην, ἔσκυψαν καὶ εἶδαν τὸ Παιδί.

Ἀλλ' ὁ Ἰωσὴφ εἶπεν εἰς τὸν Συμεών :

— Κοίτα, προσεκτικῶς, παιδί μου κ βλέπε τί θὰ κάμουν αὐτοὶ οἱ ξένοι γιατί δὲν εἶνε σωστὸ νὰ τοὺς παρακολουθῶ ἐγώ.

Ἔτσι καὶ ἔκαμεν ὁ Συμεών. Καὶ εἶ-

ΑΠΟ ΤΟΝ ΝΕΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

ΓΟΥΩΛ ΣΤΡΗΤ
Ο ΔΡΟΜΟΣ ΤΩΝ ΔΟΛΛΑΡΙΩΝ
Η ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΙΑ ΤΗΣ

Σειρὰ ἄρθρων τοῦ ἐξ Ἀμερικῆς ἐπιστρέψαντος διαπρεποῦς Ἰταλοῦ συγγραφέως κ. ΑΡΝΑΛΝΤΟ ΦΡΑΚΚΑΡΟΛΙ.

10ον

Ἀργίζω νὰ συνειθίζω μὲ τὴν ἰδέαν τῶν ἑκατομμυρίων. Ἡ ἰδέα εἶνε δυνή μου, τὰ ἑκατομμύρια ἀνήκουν εἰς ἄλλους. Καὶ περνῶ πολλὰς ἡμέρας εἰς τὴν Γουὼλ Στρῆτ, τὴν συνοικίαν τοῦ γοηματιστηρίου τῶν μεγάλων τραπεζιτῶν ὅπου ἡ συνοικία τῶν Μπίνες.

Μοῦ ἀρέσει νὰ βλέπω κινουμένην αὐτὴν τὴν μηχανὴν ἡ ὁποία ἑτοιμάζει καθημερινῶς καὶ μετατρέπει τὴν οἰκονομικὴν φυσιογνωμίαν τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν καὶ ἐξ ἀντανακλάσεως ὁλοκλήρου τοῦ κόσμου.

Ἡ μηχανὴ ἐργάζεται χωρὶς θόρυβον καὶ σπασμούς. Ἐφανταζόμην τὴν Γουὼλ Στρῆτ ὡς ἕνα φρενητιώδη ὀργανισμὸν, φάλλοντα μὲ πυρετὸν, μέσα εἰς ἕνα ἀνεμοστρόβιλον ἐξωφρενικόν. Βεβαίως ὑπάρχει ὀργασμὸς καὶ πυρετὸς, ἀλλὰ δὲν διακρίνονται. Ἡ ἐμφάνεια εἶνε ἤρεμος. Ἐν σιγῇ ἡ Γουὼλ Στρῆτ θέτει εἰς κίνησιν τὴν φαμπρικαν τῶν ἑκατομμυρίων.

Εὑρισκόμην μίαν ἡμέραν εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Τσαπέζης Μόργαν. Ἦτο ἡ τελευταία ἡμίσεια ὥρα τοῦ γοηματιστηρίου, σιγμὴ σπασιωδικὴ. Ὁ διευθυντὴς κ. Λάμοντ περιπατεῖ ἠρέμως, νεῦλα, ἀστειεύεται. Κάθε τόσο πλησιάζει ἕνας ὑπάλληλος, τοῦ λέει κάτι.

Ὁ διευθυντὴς τοῦ ἀπαντᾶ ψυχραίμως μὲ δύο λόγια. Μικροπράγματα. Χοροὶ ἑκατομμυρίων. Μὲ μεγάλην ψυχραιμίαν ὅμως...

Κάτω ὅμως ἀπὸ τὴν φαινομενικὴν αὐτὴν ψυχραιμίαν, εἶνε μία ἐσωτερικὴ διαρκὴς πάλη διὰ νὰ κυβερνῶνται τὰ νεῦρα, διὰ νὰ μὴ κάμπτωνται εἰς τὰ κτυπήματα τῆς ἀτυχίας καὶ νὰ μὴ μεθοῦν εἰς τὰ κολοσσιαῖα κέρδη, ἀλλὰ νὰ βάζουν ἕνα εἶδος ρυθμιστῆρος τῆς καρδίας των. Ἐργασία δυσκολωτάτη, ποὺ φθείρει τὴν καρδίαν.

Κάποτε δὲ τὴν κάμνει νὰ σταματᾶ αἰωνηδίως καὶ διὰ παντός.

Γαλήνη εἰς τὴν ἐπιφάνειαν. Ἀλλ' ὅταν ὅμως κανεὶς ἐρευνήσῃ εἰς τὸ βάθος τότε τὸ Γουὼλ Στρῆτ καταντᾶ κόλασις.

Εἰς αὐτὴν τὴν χώραν ὅπου ἡ τύχη εἶνε πάντοτε ἐν ἀναμονῇ εἰς μίαν γωνίαν τοῦ δρόμου (χρειάζεται μόνον νὰ παντεύσετε εἰς ποίαν γωνίαν καὶ εἰς ποῖον δρόμον) νίκαι καὶ ἥτται δὲν ἔχουν ποτὲ μεγάλην σημασίαν.

Ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ ἔκαμαν περιουσίαν, τὴν ἔχασαν, τὴν ἐπανέκτησαν δέκα φορὲς καὶ ἄλλες τόσες τὴν ἔχασαν. Καὶ ὅταν θριαμβεύουν δὲν ὑπερηφανεύονται καὶ ὅταν νικῶνται δὲν συντρίβονται.

Γνωρίζουν ὅτι ἡ ζωὴ εἶνε ἕνα κολοσσιαῖο παιγνίδι καὶ ὅτι μία εὐτυχία μπορεῖ νὰ ἐκμηδενισθῇ ἀπὸ μίαν κίνησιν ἐσφαλμένην. Προσπαθεῖ λοιπὸν καθένας νὰ μὴ κάμῃ τὴν ἐσφαλμένην αὐτὴν κίνησιν. Ἀλλ' ἐὰν ἡ ἀτυχία μ' ὅλα ταῦτα ἔλθῃ, δὲν συντρίβεται, ἀλλὰ ξαναρχίζει.

Εἰς μίαν ἀκτῖνα ἑδάφους ἡμίσεως μιλίου, ἡ Γουὼλ Στρῆτ συγκεντρώνει ὀλιγώτερον. Τὸ κίτρινο εἶνε καταστροφή. Κάθε δελτίον διατηρεῖται πάντοτε ἐνήμερον καὶ δείχνει τὴν κατάστασιν ἑκάστου ἐκείνην τὴν ἡμέραν. Ἀρκεῖ ἕν βλέμμα εἰς τὸ χρῶμα καὶ γνωρίζομεν ἂν μία πρᾶξις πρέπει νὰ γίνῃ ἢ ὄχι.

Καὶ ἀπὸ τὸ μικρὸν αὐτὸ μυστηριῶδες γραφεῖον—τὴν ἀστυνομίαν τοῦ Γουὼλ Στρῆτ—κανονίζεται ἡ ἐπιπορικὴ πίστις ἑκάστου. Ἀπὸ ἐδῶ φεύγουν αἱ πληροφορίαι, αἱ παραγγελίαι ἀγορᾶς καὶ πωλήσεως.

Ἡ συνοικία τοῦ Γουὼλ Στρῆτ εἶνε ἐγκέφαλος τῆς Ἀμερικῆς. Ἂν αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι δύνανται νὰ παραβληθοῦν μὲ ἕνα γιγάντιον ἠλεκτρικὸν ἐργαστήριον κεκορεσμένον ἀπὸ ἐνεργείας, ἡ Γουὼλ Στρῆτ εἶνε τὸ κεντρικὸν κατάστημά του. Ἐδῶ σηκώνονται καὶ γαμηλώνουν οἱ διακόπται. Κανονίζεται ἡ κίνησις ὅλη. Γύρω εἰς ὅλην τὴν χώραν ἀναπτύσσεται ἡ ἐργασία καθ' ὅλας αὐτῆς τὰς ἐκδηλώσεις. Ἐδῶ μεταβάλλεται εἰς ἀριθμοὺς καὶ εἰς ἀξίας. Ἡ Ἀμερικὴ παράγει, καταναλίσκει, κερδίζει καὶ δαπανᾶ. Ἡ Γουὼλ Στρῆτ κρατεῖ τοὺς λογαριασμοὺς ὅλων αὐτῶν.

Οἱ τραπεζῖται τοῦ Γουὼλ Στρῆτ ἔχουν ἐξαιρετικὴν ψυχολογίαν. Κρίνουν ἀνθρώπους, ἰδρύματα καὶ χώρας ἀναλόγως μὲ τὴν εἰς χρήματα ἀξίαν των. Ὁ κόσμος μετρᾶται μὲ ἀριθμοὺς ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ χρυσοῦ.

Ἐδῶ εἶνε αἱ τράπεζαι ποὺ δανείζουν κράτη, ποὺ ἀνοίγουν πιστώσεις εἰς βιομηχανίας, ποὺ τροφοδοτοῦν κάθε πρωτοβουλίαν. Ἡ ἐργασία κινεῖ ἀπὸ ἐδῶ τὰ πρῶτα βήματα καὶ ἐδῶ ξανανυρίζει μὲ τοὺς ὄμους φορτωμένους σάκκους δολλαρίων, τὰ ὁποῖα χρησιμοποιοῦνται εἰς ἄλλας πρωτοβουλίας. Ἡ ἐργασία δὲν σταματᾶ. Εἰς ἓν ἔτος αἱ ἀμερικανικαὶ τράπεζαι διένειμαν δύο καὶ ἥμισυ δισεκατομμύρια δολλάρια διὰ νὰ φινεντσάρουν ἐθνικὰς ἐπιχειρήσεις καὶ ἓν δισεκατομμύριον καὶ ἥμισυ διὰ δάνεια εἰς ξένας κυβερνήσεις καὶ ἐπιχειρήσεις.

Ἡ δύναμις τῆς Γουὼλ Στρῆτ φθάνει παντοῦ, ἀσχολεῖται δι' ὅλα. Εἶνε μεγαλοπρεπής, μυρίζεται τὴν ἐπιχείρησιν ἐν τῇ γενέσει της καὶ τὴν ἰδιοποιεῖται.

Ἡ Γουὼλ Στρῆτ εἶνε ἀθλητικὴ καὶ διαίρα. Μὲ ἕνα ἀγκάλιασμά της μπορεῖ νὰ ζωντανεύσῃ ἢ νὰ πνίξῃ. Τίποτε τὸ ἐκμεταλλεύσιμον δὲν τῆς διαφεύγει. Ἡ πολιτικὴ ἀκόμη ὑφίσταται μεγάλως τὴν ἐπιρροήν της. Πολλοὶ πολιτικοὶ συνδυασμοὶ δὲν ἐπιτυγχάνουν διότι ἡ Γουὼλ Στρῆτ ἀντιτίθεται. Ὄχι ἀμέσως, διότι φαινομενικῶς δεικνύει ἀδιαφορίαν, ἀλλὰ διὰ μέσου ἀπείρων ὑποχθονίων δρόμων.

Πῶς μεταφέρεται ὁ χρυσός

Καθημερινῶς εἰς τοὺς δρόμους συναντᾶτε μερικὰ αὐτοκίνητα—κάρρα μὲ πολεμικὴν ὄψιν, μὲ παραθυράκια, ὁλόκλειστα ἀπὸ ἔξω. Ἐκάνω εἰς τὴν σύγχρονον ἕνα πυργίσκον μὲ τρύπας γύρω του. Εἶνε τὰ θωρακισμένα αὐτοκίνητα μὲ τὰ ὁποῖα μεταφέρονται αἱ διά-